

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Kotzebue, August v.; Bruun, Niels Thorup,; 1778-1823,
Titel Title:	<u>De pudserlige Arvinger eller De Ulykkelige :</u> <u>Comedie i een Act, Omarbejdet efter</u> <u>Kotzebues Original af N. T. Bruun :</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	1800 Det Kongelige Teaters Sufflørarkiv nr. 612
Fysiske størrelse Physical extent:	1 bind, 72 sider.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

M. 012

82

DE
PUDSEERLIGE
ARVINGER

Det kong. Teaters Lufftornet Nr. 612

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023953081

De pudserlige Arvinger

eller

De Ulykkelige.

Comedie i en Act.

Omarbejdet efter Rotzebues Original

af

N. J. Bruun.

10

The Antislavery Committee

to the Hon. Mr. B. J. Burleigh

Charles Sumner

Washington, D. C.

Dear Sir,

Personerne.

- 1 Peter Falk, fordam Plantes, nu Godsneyer.
21 Madame Sophia Falk, en Prestentes.
1 Francisca Falk, hendes Datter.
1 Gustav Falk, en Tager.
+ Frue von Winter, fød. Falk.
+ Emilia Falk.
+ Madame Sommer, fød. Falk, en Snuepillende.
+ Kammerjunker Herman von Falkenau.
+ Baron Adolph von Falkenburg.
24 Eduard Due, en Digter.
+ Caspar Falk, Paryskmager.
+ Charles Valcan, Dansmester.
Mads Falk, Mads Jents, Musikant.
1 Frederik, Peter Falks Søn.

Snuepladsen er i Holland paa Peter Falks Gods, nær ved
Haag.

1.
Første Scene.

En smuk Stue med Kamin og fire Dørre. — Peter Falk ganske simpel klædt, og med en rød Paryk paa, sidder ved et Thebord, og ryger sin Pipe. Frederik kommer ind og korrer sin Pande.

Falk. God Morgen, min kære Frederik! hvad bringer Du mig?

Frederik. Ingenting.

Falk. Du har seet?

Frederik. Det er ikke at undre over.

Falk. Har Du da arbejdet dygtig?

Frederik. Som et Hæst.

Falk. Og alligevel er jeg vis paa, at Du har gjort det med Fornøjelse?

Frederik. O ja — naar jeg kun — —

Falk. Hvilket?

Frederik. Jaar Løst. Naar jeg kun vidste, hvorfor?

Falk. smilende. Hvorfor?

Frederik. iverig. Ja, ret hvorfor.

Falk. Hm! den der ikke vidste bedre, skulde tro, at min gode gamle Frederik gjorde ikke et Skridt for intet.

Frederik. Jeg lader mig ogsaa gjerne betale — rigtig nok ikke

med Penge —

Falk. Men med Fortrolighed, ikke sandt?

Frederik. Krænket, men med Hiertelighed. Ja, med Fortrolighed.

Falk. Naa, hvorfor spørger Du mig da ikke, min Ven?

Frederik. Nej, det gjør jeg ikke. De kunde jo svare mig:

Frederik, det kommer ikke Dig ved! — og saa skammede jeg mig ihel.

Falk. Godt, saa vil jeg da spørge: Hvad var det Du vilde gjerne vide?

Frederik. Jeg vilde gjerne vide, hvorfor i de sidste aatte Dage alle Huerne paa hele Gaarden ere blevede røde og hvittede, siden Herren dog neppe bruger fire af dem?

Falk. Jeg faaer Fremmede.

Frederik. Hvorfor Huusholderen og alle Pigerne har spækket Stege og bagt Posteyer den hele udslagne Nat, siden Herren dog aldrig spiser mere end to Retter?

Falk. Jeg ventet Fremmede.

Frederik. Hvorfor Skieldermesteren stiller et heelt Regiment af Vinflasker i Parade?

Falk. Vinen skal der Fremmede drikke.

Frederik. mumler i Skjægget. 'Ja, det kunde jeg vel selv have set,
vet mig tit.'

Falk. Og hvem de Fremmede ere, det ved Du ventelig allerede.

Frederik. Hvoraf skulde jeg vide det?

Falk. Siden det har staaet i Aviserne.

Frederik. I Aviserne? — jeg læser ingen Aviser. — Men Død
og Plage: det maae være fornommede Gæster.

Falk leende. 'Ha! ha!' 'Ney, min kære Frederik! jeg troer nep-
pe, at Du vil finde synderlig mange fornommede Folk
iblandt dem. Gaa ind i mit Sovekammer, og hent mig den
Avis, som ligger paa Bordet. Frederik gaaer. Fornommede be-
høve de slet ikke at være; naar de kun ere ærlige og glade, saa
skal de allesammen være mig hiertelig velkomne. Frederik
kommer tilbage. 'Fandt Du den?'

Frederik. 'Ja.'

Falk. 'Ne, saa læs den.'

Frederik begynder at læse: 'Paris, den 13de October —'

Falk afbryder ham. 'Ney, ney, nederst paa den sidste Side.'

Frederik læser: 'Maaag, den 1ste November —' han ser spø-
gende paa sin Morre.

Falk. Ja, ganske rigtig.

Frederik læser: "I Gaar døde paa Godset Birkenholm
 & Mils herfra, Herremanden, den rige, vestindiske
 Planter — han tørrer sine Øine ret klare." Peter — Peter. Falk. " —
 — Ja min. Siel og Gud! staaer der ikke. Peter. Falk. " — Hvad
 Fanden! er De død?"

Falk nikker. Beendød.

Frederik. Ha! ha! ha! hvor de forbandede Avisfjender dog kan
 lyve!

Falk. Da har de ikke løyet den gang. Læs kun videre.

Frederik. Ikke løyet? — han læser: "Peter & Falk, som hver,
 kend efterlader sig Hone eller Børn, men en umaa-
 delig Formue. Man er født i Vestphalen, hvor mange af
 hans Naarørende endnu skulle opholde sig." — Er det sandt?"

Falk. Ja.

Frederik læser: "I sit Testamente har han indsat den
 til Universitets Arving, som kan bevise, at han er
 den Ulykkeligste." — Er det ogsaa sandt? — Ja, det er det.
 Falk. Ja.

Frederik læser: "Den 24de November indeværende Aar er
 berømmet til Termin, paa hvilken Dag enhver, som

maatte forment sig, at kunne fremkomme med lovligt Krag,
som Peter i Falks virkelige Fænde indhaldes at møde i egen
Persøn paa Birkenholms Hovedgaard. — Den 24de Novemb.
Der^e det er jo i Dag!

Falk. I Dag.

Frederik. Aha! nu lugter jeg Luntten.

Falk. Na?

Frederik. Her skal være et Familie Gæstebud.

Falk. Ganske rigtig.

Frederik. Men jeg begriber den Ting dog kun halveis.

Falk. Hvilken Halvdeel mangler Du da endnu?

Frederik. De er jo ikke død.

Falk. Nej, Gud ske Lov! endnu ikke.

Frederik. Vil De da lade Arvingerne vende af med Deres Penge i
Deres levende Liv?

Falk. Nej; men den Ulykkeligste af mine Paarørende vil vilde
holde her; han skal lukke mine Øjne i.

Frederik. Kiender De da Deres Familie?

Falk. Hvordan skulde jeg kunne det? Jeg var jo kun 14 Aar
gammel, da jeg kom til Vestindien.

Frederik. Or den stor?

Falk. Venstelig. En rig Mand har altid stor Familie.

Frederik. Hilledød! hvor de vil gloe og grine ild, naar de
seer den døde Mr. Fætter sidde og ryge sin Pipe! ha!
ha! ha!

Falk. Noy, hvad de Paarørende angader, min kære Frederik,
saa er jeg død og bliver død. De skal lære at kende mig,
som en Ven af den Afdøde, som Bærentor Testamente.

Frederik. Ja saa.

Falk. Med Jaa Oo, Frederik: jeg har, Dig undtagen, levet næsten
et halvt Sekulum ene i Verden; det begynder at træde
mig. Jeg har slidt og slæbet, og for hvem? det vil jeg i det mindste
ste vide førend jeg dør; jeg vil skienke min Formue til den
Værdigste, det er at sige den Ulykkeligste blandt mine
Paarørende. Ellers kommer der mig en liderlig Krabat an,
stigende, arver ab intestato, fordi han er et Læd nærmere i
Magt med mig, giver ikke sine andre fattige. Frendes end eneste
Hviid, og mig ikke en Taare med i Graven.

Frederik. Men sæt nu, at de ere allesammen lykkelige?

Falk. Allesammen lykkelige? — Min gode Frederik, de Lykkelige
ere endnu fioldnere at finde end de Notskafne.

12

Frederik. Jeg tænker begge Dole følger vel ad.

Falk. Gud give det! — Tys! der er nogen, som banker. Hvis det er nogen af mine Gæster, saa lad dem komme ind.

Men kun een ad Gangen. Hører Du?

Frederik. Jeg veed. Resked. gaaer.

Falk allene. Naa, Peter Falk, lad nu see, hvor megen Men-
neskehandskab Du har samlet Dig i Dine 50 Aar.

Anden. Scene. Oduard Due. Peter Falk.

Due bukker. Min Herre —

Falk staaer op. Deres Tienere.

Due. Jeg har ventelig den Aars at see den fældne Ven, som min
afgode H^{de} Onkel har overdraget Udsørelsen af hans alts

Ansigt. —

Falk. Til Tjeneste. — Deres Navn, om jeg tør spørge?

Due. Jeg hedder egentlig Teremias Falk; Men Læseverdenen
kender mig under Navn af: "den berømte Oduard Due."

Falk. Læseverdenen? Altsaa ved oven i Kiøbet en Forfatter?

Due. Til underdanigst Opvartning.

Falk. Opvartning klæder aldrig for en Forfatter. Hvad har Du
skrevet?

Due. Imaa nysselige. Bidrag til smaa nysselige Mus.

Almanakker og Nytaarsgaver, Ugeblade, Satirer, Ridder-skue-
 spil og i de tre sidste Aar syv og syve Ridder-Romaner.
 Falk. Syv og syve Ridder-romaner i tre Aar? bravo!

Duc. Ja, hvad skal man gjøre? beklag mig, min Herr!

Jeg har ganske maattet fornegte min Genie. Naturen
 dannede mig til det Ørme og Kielse; jeg er det fæde Billede
 af den hulde Lille-Mabning, hvis Navn jeg har antaget: den
 kurrende Duc. Mit Hjerte er Vox, og mine Toner burde
 være smeltende som Harpens Klang. Men man maa jo rette
 sig efter Smagen: Paa Skuepladsen vil Publikum have det
 Ufskyelig, delige, Rase-scener, Liggfald; i Romanerne: Turne-
 ringe og Spøgelser og i Ugebladene: Skildsord! Uagtet mit
 Genie for det Kielse har jeg maattet bequemme mig til at
 skrive hele Aark fulde af Løgne og Grovheder; de gik af som
 varmt Brød, og Verden faaer en Duc, som dyppede sig den
 i Galde.

Falk. Men hvorfor har De skiftet Navn?

Duc. Fordi Fornavnet Teremias klinger altfor uharmonisk
 fordi min Debut i den poetiske Verden var venne-
 lude og sød som Ducens de smægtende Klager og endelig, for-
 di der er intet andet Niem ^{remer paa} Navnet. Falk. Falk.

Falk. Da kan man dog vel gjerne hedde Falk, og derfor alligevel
 vil være en ærlig Mand.

Oja, men
 Due. Desuden er det nu Møde blandt os yndede Forfattere
 at omdele sig. Vi have en August Lafontaine, en An-
 son Wall, en Jean Paub, en Eduard Due —

Falk. De kommer altsaa for at have Arven?

Due. Det er mit varmeste Ønske.

Falk. De ved dog Betingelsen?

Due. Det forstaaer sig: kun den Ulykkeligste bliver en lyk-
 kelig Universal Arving. Et skønt Arve til en Roman!

Falk. Men for Fanden! her tales ikke om Romaner, men om
 Testamenter! — Or De da ulykkelig?

Due. Disse gæstne Kinder, disse tynde Been, disse Klæder
 paa Albuerne, kort sagt, mit hele ynkkelige Legeme ynke-
 lige / poetiske Kalk! (Hui maa tale for mig).

Falk. De er altsaa endnu fattig?

Due. Saa fattig som en Kirkerotte.

Falk. Og er dog en yndet Forfatter?

Due. Na, det er jeg; men at leve af den blotte Arv, det er smalt
 Tæring! I Forstningen vilde jeg rigtig nok have mig oven

Hobens forder vedt Smag. Jeg skrev Maarskins Elegier, Oden
til den himmelske Forgiel mig, Sonetter, Fantasier, og Sange for
Smag og Hjerte, men — min Person blev hver Dag tyndere
og tyndere, jeg blev selv det udtrykte Billede af et Lørdedigt, og
for at komme til Liv igjen, maatte jeg gribe til det grovere
Plankeværk, Malerie, og skrive Ridder Romaner.

Falk. Hjælp de Dem da igjen paa Benene?

Duc. O ja nogenlunde; men man er ikke ene om Arbejdet.
Her vrimler det vække af Genier. Før havde jeg levet
af lidt Brød; nu blev jeg saa formuende, at jeg, somme-
der, kunde faa Smør paa det. Jeg har nu vandret tredie-
re Mile hertil, og endog saa denne Reise til Fods vilde jeg
ikke have været istand til at gjøre, hvis end Nøgmanden ikke
havde været saa adelmødig, at laane mig et Par Rigsdaler,
imod min Forpligtelse ved min Tilbagekomst at levere ham
historiske, statistiske og sentimentelle Anmærkninger paa
en Reise til Holland. Subskriptionsprisen paa til Dele en
en Louisdor.

Falk. En rigtig Arving maa ikke skrive for Penge.

Duc. En rigtig Arving? ja, mener De ikke ogsaa at jeg bliver

11

Dok. De kunde ellers bevise mig en Tjeneste, min Herre, der
som De saalange indtil jeg kan have Pengene, vilde laane mig
Falk Laand Dom. derom kan vi siden tales ved. — Men hvad
vil De gjøre med den store Formue?

Due. Min første Pligt skal være Taknemmelighed imod min
ædle salig Onkel.

Falk. Det er vel tænkt. Og paa hvad Maade vil De yttre denne
Taknemmelighed?

Due. Ved at skrive hans Biographie, og lade den trykke paa
Velin's Papiir med Didolske Skrifter. Fortællen har jeg
allerede liggende færdig.

Falk. Hans Biographie? De har jo aldrig kendt ham.

Due. smilende. Ha! ha! det vil intet sige. Arvens Benitet
vil naturligviis bestemme den Grad af Løstaler, som han
tilkomme ham. Ha! ha! ha! Det begriber De selv.

Falk. Møget vel. — Vil De — Vil De bekæmpe, at træde ind i
dette Værelse. De vil der finde en Frokost. —

Due. overrasket. En Frokost? meget venlig. En Frokost?

Falk. Og et godt Glas Malaga til Vederqvælgelse for en
Fodgænger.

Duo. Malaga! hør! en ypperlig Frobydelse til en anakreon-
tisk Sang! Jeg vil da ikke opholde Dem længer, min
høystærede Velynder! Skulde det ellers staa i Deres Magt, at
at være mig behjælpelig til at faa Arven, faa forlad Dem
paa, at Brevserne paa min Erkiendtlighed skal blive lige,
faa levende imod Dem, som imod min salig Onkel. Jeg til,
byder mig gratis at ville besyng^{alle} Deres Fødselsdage, og intet
skulde være mig en større Fornøjelse end, uden Betaling, at
kunne skrive Deres Bryllupsvers og Gravskrift.

Falk. Jeg takker, jeg takker, end skiondt det haaber saamæn
ikke med nogen af Delene. — Men De glemmer Fro-
kosten.

Duo. Glemmer Frokosten? Nej, jeg gjør selvfølgelig ikke!
Jeg vilde blot først bevidne Dem mit erkiendtlige
Kjærliges Følelser, og iler nu at komme en Flaske paa Deres
Velysnaende. Man bukker og gaaer ind i det anviste Værelse
Falk allene. Min erkiendtlige Ven! Du kommer nok til
at lade det blive ved Fortællen. Man nyder paa Hove,
det. Hør! hør! Begyndelsen lover ikke godt!

Tredie Scene.

Frau von Winter. Peter. Falk.

Frue von Winter. Min Herre, De seer her den ulykkeligste
Dame for Dem.

Falk. Naar saa er, Madame, saa gratulerer jeg Dem som min af-
døtte Vens Arving. — Deres Navn?

Fruen. Frue Tuliane^{von} Winter, født Falk.

Falk. Og Deres Ulykke?

Fruen. Søndersnufende Mangel er den mindste af mine Lidelser.

Falk. Deres Dragst siger mig, at et smerteligt Tab —

Fruen. Jeg har været Egteskue i to Aar.

Falk. Og bærer endnu Sorg?

Fruen. Sorg — ja — min Gemal, salig Lieutenant von Winter var
en god Mand — en Hjertens god Mand — og desuden ved
De nok — at Fortklæder altid Blondinen bedst.

Falk. Na saa. — Har De Børn?

Fruen. Nej, Gud skee Lov! ingen. Jeg har kun haft et Barn,
og det blev lagt ihjel af Ammen.

Falk. De var ventelig for svag til selv at give Bryst?

Fruen. Selv give Bryst? Og Gud bevares! De ved ikke, hvor,
mange legemlige Udsigter en Moder faar ved selv at
give Bryst. Der er desuden Ting nok alligevel til at ødelægge
den gvindelige Skønhed. Den forban — forbistrede Alderdom —

34.
Falk. i taalnødder. Men, Fru, Deres Ulykke —

Fruen. Nu nævner jeg den jo.

Falk. Alderdommen? —

Fruen med et meget dybt Suk. Ah! — ja.

Falk. Ah! en velnyttet Ungdom pleyes dog ellers at flette Blom,
før i graat Haar.

Fruen. Hvem har rodt sig af at have nyttet sin Ungdom bedre
end jeg? Politismaitres og Genier have omføvet mig, og
min Triumphvoغن blev trukket af Grever og Maroner.

Falk. Og nu har Tiden spendt de foruennede Hest fra. Veg,
nu vil ikke mere affee?

M. —

Fruen. De Uaknemmelige!

Falk. ironisk. De kommer saameen til at tage Deres Tilflugt
til Andægtigheden.

Fruen. Ah, min kære Herre! det var rigtig nok fordammen
Ressource; men hvad hjælper vel Bønner og Gudsfrøgt
nu omstunder? Jeg ved det bedst, thi jeg har prøvet det; jeg
har hangt ved Altare og Prækestole fra Troprokens Begyndelse
og til Aftenfængs Ende, jeg har stiftet et Selskab af latter
hellige Matroner, jeg har gaaet i Bibellæsning, ^{Søn} subscriberet

10
paa Prækenen og sukkel over de ugudelige Tider — men Folk
bryder sig slet ikke mere om saadanne Ting — de gøres oven i
Niobels Narad end der før.

Falk ironisk. Det er den fatale Oplysnings Skyld!

Fruen. Kort sagt, min Herre, jeg vil indbefatte min hele Glæde,
hed i et eneste Ord: Reedsomhed. Hvad skal jeg gøre?

hvoordan skal jeg drøbe Tiden? intet interesserer mig! intet
glæder mig! De unge Mennesker ærgre mig ved deres Ung-
dom, og de Gamle ved deres ufølsomme Dødsighed. Smukke
Fruentimmer kan jeg ikke lide, og de Masker kan ikke
lide mig, fordi jeg — har været!! — smuk. Unglingerne
har for megen Arbdødsighed for mig, og Oldingerne for lidet.
— Min Mund var før saa lille, at man kunde skjule den
med en Duksat — nu er den bleven ganske bred af latter-
Gaben. Ak! Reedsomhed piner og plager mig saa forfer-
delig, at jeg allerede nogle Gange har været paa Nippet
at ønske: "o! gid Ammen dog ikke havde trykket min Dat-
ter, Frøkenen, ihel!"

Falk. Godt, Frue! Behag at træde ind i dette Værelse; der vil
De finde Selskab til at fordrive Deres Reedsomhed.

Fruen. Selskab? — og jeg seer saa derangeret, saa confus ud!

Hvad for Selskab?

Falk. En Digter.

Fruen. En Digter? Altså! det vil huske mig paa de skønneste,
der, da der ble skrevet saa mangt et Madrigal over
mine lange Øyenhaar, da man gjorde Sonnetter om min Næse,
ses sorte Næse og min Papagøyes grønne Hale, og da min
Gemal, salig Hr. Lieutenant aldrig kunde se mig, uden at
raabe: Ach, Talianchen! Talianchen! Du bist schön wie
Fenus. ~~Xun gaar ind.~~

~~Falk. Peter Falk allene. Cy, cy, min kære Peter Falk! Du har en
siger
sønder Familie!~~

Fjerde Scene. Francisca og Falk.

Francisca nager undselig i det hun kommer ind.

Falk. Vil De ikke komme nærmere, mit smukke Mær?

Francisca gaar nogle Skridt nærmere.

Falk. Hvad heder De?

Francisca. Francisca Falk.

Falk. Or De ulykkelig?

Francisca. Ja, jeg er meget ulykkelig.

NB Falk. Betrød mig Deres Sorg.

Franziska. Jeg er en fattig Præstestendes Datter. Min Fader døde
de frø mig for autle Aar siden — o! min gamle Mo-
der er saa god, saa yndet! — Modgang har gjort hende gam-
mel for Tiden, thi hun er dog kun 60 Aar — Og saa kan hun
jo leve mange Aar endnu? — kan hun ikke?

Falk. Deres Plegs vil vist forlænge hendes Liv.

Franziska. Ah ja, hvis jeg kunde plege hende! — men jeg har ikke
fæet min gode Moder i lang Tid. Hvad elsker mig
saa høyt, næsten lige saa høyt, som jeg elsker hende! — men hun
har ikke Naad til at have mig hos sig, og jeg maae tiene for mit
Brød, mange Mile borte fra hende. Plege hende kan jeg ikke
jag kan kun elske hende — hun beder til Gud hver Morgen, hver
Aften, hver Time paa Dagen, at han vil lønne hende tusend
fold for enhver Velgjerning hun har bevist mig. — Vid tiener
jeg hos en Dame i Haag.

Falk. Men, kiære Barn, naar man er saa ung og saa smuk
som Du, saa tør man just ikke klage over Ulykke, for
vi maae tiene for sit Brød.

Franziska med Villid. Det meende Du ikke. Det lærer ud til

at være saadan en god Mand, og De føler vist selv, at det er
ikke over. Besværigheden jeg beklager mig, men at forlade en
gammel Moder, der trænger til sin Datters Kierlighed — at vi,
der, hun har mistet sin eneste Glæde ved at miste mig — det kan
nok gjøre en ondt, min Herre — og desuden —
Falk. Gudsdet desuden?

Franziska. Jeg har et Sødskeudebarn. — som — som —
Falk. Som ogsaa er uheldelig.

Franziska. Ja, det er han vist! — thi han elsker mig — han el-
sker mig saa hjerterlig —

Falk. Nu, bliver han elsket igjen, saa kan det vel just ikke
qualificere ham, til at blive min Vens Arving.

Franziska. Ja, jeg elsker ham igjen, thi han mener det saa
erligt og redeligt med mig.

Falk. Nu, saa giøt I er da med hinanden, Børn, det er bedst,
end om I kom til at arve den store Mogul selv.

Franziska. Ja! det var rigtig nok det allerbedste vi kunde
giøre; fortrolig. og jeg vilde ogsaa gjerne gives med
mit Sødskeudebarn.

Falk. Saa?

Franziska. Ja meget gerne. Men vi ere begge to fattige — han

er ung — brödlös, hvoraf skal vi leve?

Falk. Tmaa arbeide.

Franziska. Det vil vi gjerne. Man har laet Tager professionen.

— Gode Herre! see til, at De kan skaffe hende en lille Tjeneste. Jeg forstaaer Landhuusholdningene —

Falk. Det kunde lade sig gøre. — Er det en god Tjeneste De nu har.

Franziska. Ja, naar er det saa.

Falk. Saa skulde De lægge noget op til den tilkommende Huusholdning.

Franziska. Nej, det kan jeg jo ikke!

Falk. Hvorfor ikke?

Franziska. Min Moder er saa fattig — alt hvad jeg fortjener, det sender jeg til hende.

Falk. Gjør Du det, Nigebarn? nu, det bringer Velsignelse.

Franziska. Moders Velsignelse og Gustavs Nærighed, det er al min Røgdend.

Falk. Velsignelse og Nærighed? for Dokter, Pige! saa er Du jo rigere, end mangen Fyrstinde. — Altsaa hedder han, Gustav? der bliver nok velet braa mange Willatter.

Franziska. Willatter? hvad mener De?

Falk. Mit Barn, forstaaer Du mig ikke? Anna, Pave, Be,
 kræftelsen om evig Nierlighed. —

Franziscoa. Ej! nej, det forstaaer jeg jo ikke. Og Meget, for
 behøver der heller ikke imellem os; vi troe hin-
 anden uden fædrenes noget.

Falk. Saa? ere I da saa visse paa hinandens Oprigtighed?

Franziscoa. Al ja! Vi har jo lovet hinanden Troskab. Nu
 har jeg ikke seet Gustav i et Aar, to Maanedes
 og elleve Dage —

Falk smilende. Og hoermange Timer?

Franziscoa med alvorlig Naivete. Og syv Timer; men jeg ved
 vist, at min Gustav bliver mig tro til sin Døds-

stund. Da jeg maatte forlade gamle Moder og ham, saa
 gik vi et Stykke sammen ude i Hagen, og saa — med ned-

slagne Øine — saa gav jeg ham et Kys. ^{ogsaa}

Falk. Det var ikke mere end billigt. Gaar, mit gode Barn,

gaar ind i dette Kammer. Vi vil siden staae mere med
 hinanden. han aabner Døren ind til sit eget Kabinet.

Franziscoa. venlig. Om min Gustav.

Falk smilende. Det forstaaer jeg.

Franziscoa. Naar jeg ser tale om ham, og værd hos min Moder,
 saa er jeg ikke ulukkelig.

Falk. Munde een af Delene ikke være nok?

Franziscoa. Nej, nej, begge Dele maa følges ad. Al fortælle
 Moder om Gustav, det er en Glæde! Hun holder selv
 saa meget af ham, og kalder ham sin Søn. Gid han var
 det! ikke sandt?

Falk. som om han ikke forstod hende. Hendes Søn? men saa
 var jo De hans Søster.

Franziscoa. Nej! nej, vist ikke! jeg vilde være hans Kone, og
 han skulde være min Mand, Moders Svigersøn.

Ønsker De ikke ogsaa det?

Falk. Jeg ønsker alt, hvad der kan glæde Dig, mit Barn.

Franziscoa. De er en god Mand. Jeg skal huske paa Dem
 i min Aftenbøn — næst efter Moder og Gustav,
 det forstaaer sig! — Farvel saalønge. hun gaar ind.

Falk. Farvel, min Datter; allere. O! gid hun var det!!

Femte Scene. Emilia. Falk. Peter. Falk.

Falk ^{Endnu} sagt, idet hun kommer ind. Vok! Fruentimmer! det
 quindelige Møgtskab er stort.

22 13
Emilia med et meget dybt Suk. Ah!!!

Falk. Hvem er Du, min smukke sukkende Dame?

Emilia. Emilia Falk, den lidende, bedragne, mishandlede,
sønderkruust —

Falk. Det klinger radsomt.

Emilia. Ikke sandt, det lyder som en skummel Græs-sang?
Hæ! min Herre! jeg seer, at Du har et ømt og blødt
Hjerte.

Falk. O ja, naar jeg seer Ulykkelige, som —

Emilia. For evig sandt af disse Kinder
den faare Ungdoms Rosenmuil;
i bløde Tænder Taarer rinder; — hun betænker sig! "Ereblid"
mit Øye mistet har sin Ret.

Falk. Hvoraf kommer denne grusomme Forandring? — Dog vel
ikke fryghende Armod —?

Emilia ryster paa Hovedet.

Ah nej; ey Guldets Hæd har skienket;
tit Glæden boer hos Armods Søn.
Tung er selv den forgyltde Lænke;
hil Plutus stiger ey min Næn.

Falk. Altsaa ikke Fattigdom? — maas jeg da ikke bede Dem, at

13
sige som den Haaber.

hielp mig paa Spor!

Emilia. Ah! Kierligheds Qualer do kalles og kan!

Hvi kan jeg og flygte til Skyggernes Land?

hvor Hjertet har Hvile og pines og meer,

og Sielen i Drømme den Utro og fear.

Falk. Ah! nu forstaaer jeg Dem. Skalken Amor har bedraged

Dem?

Emilia. — — — Nej! Vaarens fortryllende Gaven,

skiondt faare og skionnd er inset for lidende Elsker.

Falk. Og hvem er da den Marbar, som —

Emilia. Hold inde! — Ah! jeg elsker ham endnu!

Falk. Guds Naad! for mig gjerne; men sig mig, hvor han er.

Emilia. Han flygter! ah! det udsaad mig en!

forladt af den min hele Lieb har tier.

Falk. Althaa en Didone abbandonata?

Emilia. Et Fiendingaar med Suk og Graad,

jeg Arme! tilbragt har;

kun Graven bliv min Ungdoms Lod;

kom, hied Dø, vær snar! —

Falk. Det gjør mig kiertelig ondt for Dem, men De skulde lade

den Uaknemmelige løbe.

eg. liden.

Emilia. Nej, jeg vil Dig ey forbyde,
 Du mit arme, syge Hjerte!
 denne sidste Tröst at nyde:
 at udhyle høyt Din Smerke.

Falk. Kunde Deres Onkels Urn maaskee lindre denne lille Smer-
 ke?

Emilia meget venlig. Vilde Himlen kærtligst mig,
 denne hulde Gunst forande,
 at jeg ædle Mand, med Dig,
 al min Tid henleve kunde!

Falk. Skyldige Tienest. Jeg tænker blot om, at det vil være muligt
 at kunne tilkiende Dem Orven som den Ulykkeligste.

Emilia. Hvordan? er Hjertet ikke vor Lykkes og vor Ulykkes eneste
 Shaber. — Mit Hjerte det er Sorgens Polio;
 Min Siel er mat — jeg svimer tit —
 Min Sønd er rødson og urolig,
 og borte er min Appetit. —

Falk smilende. Altså! den sidste Ulykke skal vi endaa nok paa
 raadet Mod paa. Ende i dette Varelse finder Du en god Hel-
 landsk Ost, den giver Appetit.

Emilia. Min Tid sig ey forlæng lader.

Neg! dette er min sidste Gang.

Teg Lys og Liv og alting hader!

Teg synger snart min Svanesang.

Falk. sagte. Jeg vilde næsten ønske, at Du sagde sandt.

Emilia. Snart vil man skrive paa min Gravsteen, hvad Dig, heren har sagt.

Alt forvandles skal til. Hov,

Dalens Lilje, Skovens Løv,

Rosen snart vi visnet finde.

Alt kun blomstren for at finde.

Falk. Det gjør mig ondt, Mademoiselle, at jeg ikke kan sære Dem

paa samme Tungenmaal igien, men der er min Siel ikke et Rum i min hele Krop. Vil Du, som sagt, behage at træde ind i dette Værelse, der vil Du finde en Digtet, som er Mand for at sære Dem både for sig selv og mig med.

Emilia. Tro mig! Altsammen vilde,

og hører paa hans Herrens Sang;

og den skal Altsammen finde,

og den som ingens indblanding. her nævner.

Legende

Legende

~~Falk allene. Hun har mistet Forstanden! — Heilken Forskied
imellem den profaiske Francisco og den poetiske Emilia!
hvem af de to mon der elsker varmest.~~

Nette Scene. Herman von Falkenau. Peter Falk.

Herman. Mon cher ami, souffrez que je Vous embrasse.

Falk. Cher ami? — Vi ses hinanden for første Gang i Dag.

Herman. Høstonden, mon cher ami, ved Hoffet er Venskab i alle
Runde. Jeg kaldte Geheimræden: min lærde Ven, Cap-
tainen i Garden: min kappede Ven, Hoffpræsten: mine fromme
Ven — og Lakayerne glatvok: mine Ven.

Falk. Velan da, min Ven, hvad har De at befale?

Herman. Ved De vel, mon cher ami, at De har et Physiogno-
mie très spirituelle? — Maîtres très spirituelle.

Falk. Serviteur.

Herman. ~~Enfin noble, en je ne sais quoi —~~ ~~je vedde, at De~~
~~har dannet Dem ved Hoffet — à la cour.~~

Falk. Naar jeg undtagen Kongen af Mantans Høst, og Hoffet paa
Den Ceilon, saa har jeg i de halvtredsinstyve Aar jeg har
levet, endnu aldrig været à la cour.

Herman. Halvtredsinstyve Aar! — Hvem skulde jige de? — Sur mon
Honneur. De ser ikke meget ældre end jeg.

Talk. Det kommer af, mon cher ami, at jeg aldrig spiser uden naar jeg er fulten, aldrig drikker uden naar jeg er tørstig, og arbejder dygtig om Dagen for at kunne sove godt om Natten.

Herman. Ha! ha! charmant sagt! et bon mot plein de sel.

Talk. Til sagen, om jeg tør bede. Ansagen til Deres Besøg.

Herman. Mon cher ami, je suis au désespoir! Jeg behøver kun at sige Dem to Ord, for at afmale Dem min Ulykke i sin hele etendue. Jeg var Gentilhomme de Chambre hos Fyrsten af Flachsensingen, og hvad der end endnu mere: jeg var hans Favorit! Hans Durchlauchtighed kunde ikke lev uden mig. — Skulde De troe det: Hans Durchlauchtighed drev sin Naade saa vidt, at han har tit moosaget sin Natthiorte af mine Mander.

Talk. ironisk. Det er utroligt!

Herman. Sige egen høye Natthiorte, sur mon honneur! hvad siger De der til? — Og endnu mere: — Man tager noget op af Lomme, som er meget omhyggelig indsvøbt i adskillige Papirer. Dette Stykke Confect har Fyrsten selv læst paa min Tallerken, Fyrsten i egen høye Person, sur mon honneur! — men, hvad skien? ^{Ved Demmer!} den klogeste Mand har Gyselklo, hvori han bevarer ^{Belleten} Fyrsten er en stor Elsker af Musik, en Dilettant, han komponerer selv, og naturligvis guddommeligt. En Dag bliver en ny Symfoni executeret, jeg veed ikke, al den

er de main de maître, jeg troer, at den end af Kapelmesteren,
som jeg, entre nous soit dit, ikke godt kunde lide. Fyrsten
spørger mig: hvordan synes De om den Symfoni? — jeg
trækker paa Skuldrene. — Oh bien, ud med Sproget! — Å parlez
franchement, mon Prince, elle est detestable, den er ganske af-
skyelig. — Hans Durchlauchtighed feer paa mig med en Mine
med en Mine!! — jeg bliver stum — Hans Durchlauchtighed
sender mig Ryggen — jeg bliver til Steen — Nu hvister Hof-
marskallen mig i Øret: mon ami, vous êtes un bête; Fyrsten
har selv komponeret denne Symfoni — jeg troede, at jeg skul-
de have sunket i Torden! — Lige paa Timen fik jeg Næseblod
af Skrak —

Falk smilende. De maa trøste Dem med, at De har udvirket
Deres Mød for Deres Fyrste.

Herman. Morgenend der paa skrive Hofmarskallen mig en
Billet til — jeg var færdig at faa en Nævelse paa Skedet

NB hans Durchlauchtighed lod mig vide, at jeg inden to Uger sine og
syve Timer skulde quittere Høffet — Her er jeg nu vis å vis
de rien, uden Udsigter og uden Brød.

Falk. De samme Talenter, som havde Dem til at blive Favo-
rit hos Fyrsten af Flachsenfingen gielde vel ogsaa ved

andre Hoffer?

Herman. Helas, mon cher ami! Fyrsterne vanstogte reent ned, omstunder: der findes kun faa Hoffer. Maa til det Flacksensingske. Jeg kan sløys som en Nattergal, miaue som en Kat, snakke som en Papagøye, og giøre som en Skiddhund. Jeg kan sene op og skiene for. Jeg kan hele Europas Chronique scandaleuse uden ad paa mine Fingre. Jeg veed at kende mine Historier med Malice: Jeg bliver ikke stødt over nogeting over ingenting i Verden! Man kan giøre med mig, hvad man vil, jeg kan bruges til alleting. Vil Fyrsten øve sin Vittighed, saa tjener jeg ham til Mastron, og er den første, som pligtskyldigst ber ad hans Monmots. Naar han Lyg til et smukt Pige, barn, saa har han ingen troere Møder end mig. Kort sagt, jeg er et Genie universel pour la cour, og muelgts tout cela har jeg allerede forgievet tilbuddt min Tjeneste over ved 20 Hoffer.

Falk. Det giør mig ondt.

Herman. Helas, mon ami! naar man ene og allene lever af en Fyrstes Naade, og saa har den Ulykke, at miste den, saa for man vel sig, at man er ad comble du malheur!—

Jeg haaber derfor ogsaa, at jeg, sans contredit, bliver nærmeste Arving.

Falk. Ord Gentilhomme de Chambre? en fyrstelig Favorit?

Min afdøde Ven har atterig talt til mig om nogen saadan
Freunde.

Herman. Jeg hedder Herman von Falkenau.

Falk. Og han hed Peter Falk.

Herman. O'est egal, c'est egal! Jeg tænker som saa: i Norstog,
nes Fiden en en af Falkenne draget til Palastina, han
kiempet tappert imod de Vantro, og blev en Ridder Falk
Falkenau. Familien er og bliver dog altid den samme.

Falk. Blive vi saaledes ved at udregne Slægtskabet, vil det ik-
ke vare længe inden vi komme i Noaks Ark.

Herman. Det er ret skade, at den gode salig Cousin er sovende,
levede han endnu, mon ikke ami, saa skulde jeg have
viist Dem en Prøve paa mine Talenter. Den skal endnu se,
des, som jeg ikke kan insinuerer mig hos; jeg kan ^{gaar} i og af Folk
med Træskov paa! er jeg hos andegtig. Løst, der kaldes med
Gred, saa synger jeg Salmer og bagtæler, er jeg hos lystige. Ty-
re, saa fortæller jeg Amourletter og synger Chansons. Jeg coquet-
terer med alle Damer, baade unge og gamle, og smiggrer hele
Verden! — O, havde jeg blot været hos den gode Peter Falk!

en Tid af fire Uger, saa skulde jeg faaet ham til at hode, at
jeg var hans kiødelige Søn, om han endogsaa ned stammede fra
Tunguserna og jeg fra Angelfærerne.

Falk. Ind i dette Værelse vil De finde nogle Cousins og
Cousiner, hvis Bekendtskab jeg beder Dem at gjøre. — Der
kan De ogsaa vise Deres Forskierer, Kunst paa en Kapuun.
Herman. En Kapuun? o! den forstaaer jeg selv at ^{Kapuunere,} ~~forstaa~~, selv
at fede, og selv at ftege. De forbauses. — Ja, ja,
mon cher ami, naar vi blive nærmere bekendte, skal De
saa endnu ganske andre Ting at se af mig. Lad mig blot
først lidt efter lidt komme til at udvikle mine Talenter.
À revoir! Naar jeg kender Dem i nogen Ting, saa har De
at sige; en Mand, som De, har altid gjort Regning paa
min Protection. ~~Adieu~~ ^{Adieu} ~~Max~~ ^{den} ~~Max~~ ^{Nar!}

Falk allene. Ha! ha! ha! ^{den} sat ville protegens glæmmer en Hof,
man dog altid, om endogsaa hans ¹ ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰ ¹⁰⁰¹ ¹⁰⁰² ¹⁰⁰³ ¹⁰⁰⁴ ¹⁰⁰⁵ ¹⁰⁰⁶ ¹⁰⁰⁷ ¹⁰⁰⁸ ¹⁰⁰⁹ ¹⁰¹⁰ ¹⁰¹¹ ¹⁰¹² ¹⁰¹³ ¹⁰¹⁴ ¹⁰¹⁵ ¹⁰¹⁶ ¹⁰¹⁷ ¹⁰¹⁸ ¹⁰¹⁹ ¹⁰²⁰ ¹⁰²¹ ¹⁰²² ¹⁰²³ ¹⁰²⁴ ¹⁰²⁵ ¹⁰²⁶ ¹⁰²⁷ ¹⁰²⁸ ¹⁰²⁹ ¹⁰³⁰ ¹⁰³¹ ¹⁰³² ¹⁰³³ ¹⁰³⁴ ¹⁰³⁵ ¹⁰³⁶ ¹⁰³⁷ ¹⁰³⁸ ¹⁰³⁹ ¹⁰⁴⁰ ¹⁰⁴¹ ¹⁰⁴² ¹⁰⁴³ ¹⁰⁴⁴ ¹⁰⁴⁵ ¹⁰⁴⁶ ¹⁰⁴⁷ ¹⁰⁴⁸ ¹⁰⁴⁹ ¹⁰⁵⁰ ¹⁰⁵¹ ¹⁰⁵² ¹⁰⁵³ ¹⁰⁵⁴ ¹⁰⁵⁵ ¹⁰⁵⁶ ¹⁰⁵⁷ ¹⁰⁵⁸ ¹⁰⁵⁹ ¹⁰⁶⁰ ¹⁰⁶¹ ¹⁰⁶² ¹⁰⁶³ ¹⁰⁶⁴ ¹⁰⁶⁵ ¹⁰⁶⁶ ¹⁰⁶⁷ ¹⁰⁶⁸ ¹⁰⁶⁹ ¹⁰⁷⁰ ¹⁰⁷¹ ¹⁰⁷² ¹⁰⁷³ ¹⁰⁷⁴ ¹⁰⁷⁵ ¹⁰⁷⁶ ¹⁰⁷⁷ ¹⁰⁷⁸ ¹⁰⁷⁹ ¹⁰⁸⁰ ¹⁰⁸¹ ¹⁰⁸² ¹⁰⁸³ ¹⁰⁸⁴ ¹⁰⁸⁵ ¹⁰⁸⁶ ¹⁰⁸⁷ ¹⁰⁸⁸ ¹⁰⁸⁹ ¹⁰⁹⁰ ¹⁰⁹¹ ¹⁰⁹² ¹⁰⁹³ ¹⁰⁹⁴ ¹⁰⁹⁵ ¹⁰⁹⁶ ¹⁰⁹⁷ ¹⁰⁹⁸ ¹⁰⁹⁹ ¹¹⁰⁰ ¹¹⁰¹ ¹¹⁰² ¹¹⁰³ ¹¹⁰⁴ ¹¹⁰⁵ ¹¹⁰⁶ ¹¹⁰⁷ ¹¹⁰⁸ ¹¹⁰⁹ ¹¹¹⁰ ¹¹¹¹ ¹¹¹² ¹¹¹³ ¹¹¹⁴ ¹¹¹⁵ ¹¹¹⁶ ¹¹¹⁷ ¹¹¹⁸ ¹¹¹⁹ ¹¹²⁰ ¹¹²¹ ¹¹²² ¹¹²³ ¹¹²⁴ ¹¹²⁵ ¹¹²⁶ ¹¹²⁷ ¹¹²⁸ ¹¹²⁹ ¹¹³⁰ ¹¹³¹ ¹¹³² ¹¹³³ ¹¹³⁴ ¹¹³⁵ ¹¹³⁶ ¹¹³⁷ ¹¹³⁸ ¹¹³⁹ ¹¹⁴⁰ ¹¹⁴¹ ¹¹⁴² ¹¹⁴³ ¹¹⁴⁴ ¹¹⁴⁵ ¹¹⁴⁶ ¹¹⁴⁷ ¹¹⁴⁸ ¹¹⁴⁹ ¹¹⁵⁰ ¹¹⁵¹ ¹¹⁵² ¹¹⁵³ ¹¹⁵⁴ ¹¹⁵⁵ ¹¹⁵⁶ ¹¹⁵⁷ ¹¹⁵⁸ ¹¹⁵⁹ ¹¹⁶⁰ ¹¹⁶¹ ¹¹⁶² ¹¹⁶³ ¹¹⁶⁴ ¹¹⁶⁵ ¹¹⁶⁶ ¹¹⁶⁷ ¹¹⁶⁸ ¹¹⁶⁹ ¹¹⁷⁰ ¹¹⁷¹ ¹¹⁷² ¹¹⁷³ ¹¹⁷⁴ ¹¹⁷⁵ ¹¹⁷⁶ ¹¹⁷⁷ ¹¹⁷⁸ ¹¹⁷⁹ ¹¹⁸⁰ ¹¹⁸¹ ¹¹⁸² ¹¹⁸³ ¹¹⁸⁴ ¹¹⁸⁵ ¹¹⁸⁶ ¹¹⁸⁷ ¹¹⁸⁸ ¹¹⁸⁹ ¹¹⁹⁰ ¹¹⁹¹ ¹¹⁹² ¹¹⁹³ ¹¹⁹⁴ ¹¹⁹⁵ ¹¹⁹⁶ ¹¹⁹⁷ ¹¹⁹⁸ ¹¹⁹⁹ ¹²⁰⁰ ¹²⁰¹ ¹²⁰² ¹²⁰³ ¹²⁰⁴ ¹²⁰⁵ ¹²⁰⁶ ¹²⁰⁷ ¹²⁰⁸ ¹²⁰⁹ ¹²¹⁰ ¹²¹¹ ¹²¹² ¹²¹³ ¹²¹⁴ ¹²¹⁵ ¹²¹⁶ ¹²¹⁷ ¹²¹⁸ ¹²¹⁹ ¹²²⁰ ¹²²¹ ¹²²² ¹²²³ ¹²²⁴ ¹²²⁵ ¹²²⁶ ¹²²⁷ ¹²²⁸ ¹²²⁹ ¹²³⁰ ¹²³¹ ¹²³² ¹²³³ ¹²³⁴ ¹²³⁵ ¹²³⁶ ¹²³⁷ ¹²³⁸ ¹²³⁹ ¹²⁴⁰ ¹²⁴¹ ¹²⁴² ¹²⁴³ ¹²⁴⁴ ¹²⁴⁵ ¹²⁴⁶ ¹²⁴⁷ ¹²⁴⁸ ¹²⁴⁹ ¹²⁵⁰ ¹²⁵¹ ¹²⁵² ¹²⁵³ ¹²⁵⁴ ¹²⁵⁵ ¹²⁵⁶ ¹²⁵⁷ ¹²⁵⁸ ¹²⁵⁹ ¹²⁶⁰ ¹²⁶¹ ¹²⁶² ¹²⁶³ ¹²⁶⁴ ¹²⁶⁵ ¹²⁶⁶ ¹²⁶⁷ ¹²⁶⁸ ¹²⁶⁹ ¹²⁷⁰ ¹²⁷¹ ¹²⁷² ¹²⁷³ ¹²⁷⁴ ¹²⁷⁵ ¹²⁷⁶ ¹²⁷⁷ ¹²⁷⁸ ¹²⁷⁹ ¹²⁸⁰ ¹²⁸¹ ¹²⁸² ¹²⁸³ ¹²⁸⁴ ¹²⁸⁵ ¹²⁸⁶ ¹²⁸⁷ ¹²⁸⁸ ¹²⁸⁹ ¹²⁹⁰ ¹²⁹¹ ¹²⁹² ¹²⁹³ ¹²⁹⁴ ¹²⁹⁵ ¹²⁹⁶ ¹²⁹⁷ ¹²⁹⁸ ¹²⁹⁹ ¹³⁰⁰ ¹³⁰

Falk. Deres Navn?

Válcaw. Charles Válcaw, men egentlig Karl Falk.

Falk. Hvorfor har De franciseret Dem?

Válcaw. Jeg er Danskemester. For fyrretysk har siden vilde jeg ikke have gjort stor Lykke med min Kunst, havde jeg ladet mig mærke med, at jeg var en Vindspøt.

Falk. Skulde det da virkelig have forandret sig nu?

Válcaw. Vel ikke synderlig. De veed jo nok, at fremmed Mød smager altid bedst, og det man har faaet ligesaa godt, om ikke bedre i sit Fædeland, giver man gjerne treobbelst for, naar det kun kommer de la France eller von daraussen.

Falk. De har desværre Ret. Men hvori bestaar Deres Ulykke?

Válcaw. Ah, min Herrer! kan De spørge derom? En gammel Danskemester er et ynkeligt Dyr i vor Herres Hauge. De andre frie Konster kaste vel heller ikke synderlig affig, men de ernære dog ogsaa den gamle Mand. Danskonsten derimod venter ham Ryggen. Man danser sig til Bettelstaven. Nye Møder og gamle Meen. En Minuet à la Reine og stiv Leder. Nø, det er forbi! — Jeg kan neppe staa i Positionerne mere, og slet intet andet har jeg lært. Jeg vilde gjerne skrab min sidste Kraft sammen, og danse med en Solo ned i Graven;

Men jeg maa ^{over i Klæbet} desværre figurere ved Dødningsdansen, og bide til
Touren kommer til mig. Det vilde jeg ogsaa gjerne, thi hvem
vil ikke gjerne leve, omendskøndt man ikke lenger kan danse.
Men naar ingen giver mig Brød, saa maa jeg klippe Strenge,
ne af min Violin, og hænge mig op i dem.

Falk. Med et godmodigt Smile. Makkels gamle Mand! gaa ind
i dette Værelse, jeg skal sørge for Dem.

Valoan. Min kære, naadige Herre! Gud lønne Dem derfor i De-
res fædres Gyldet, naar De skal gøre Deres Salts mor-
tale ud af Verden. Giv hverken De eller Deres Børn maa blive
Dansemestre, thi jeg kiender Professionen og forbander baade

Des à Des, Allymande, Chain, Couple og Pirouetter, han gaar ind
ja, naar jeg blot ser paa min Hustru, saa er jeg faldt til at
sig: ~~Allymande~~ ^{Allymande} gader
Falk allene. Hvor Mennesken dog er Dageren, som i Valget af

deres Levebrød, tænke ogsaa lidt paa det tilstundende Alderdom!
N. P. Her kommer den nye tilføjede Scene.

G. Valtende. Scene. Gustav. Falk og Peter. Falk.

Gustav trohærfig. God Dag!

Falk. i samme Tone. Mange Tak.

Gustav. Er De den Herre, som skal udbetale mig Arven?

Falk. Ja, hvis De ellers er den Ulykkeligste blandt den Ulykkeligste
Frender.

Gustav. Og, det har De jo nok se.

Falk. See. nej, seer det kan man tilførladelig ikke! De er ung og frisk —

Gustav. Ung? ja, det er jeg; men frisk? nej, gode Herre, jeg er syg, og det har jeg været over Aar og Dag.

Falk. Hvad fattes Dem da?

Gustav. Jeg fattes altsind, Summa, Summarum, alteting. Jeg havde en Pige, en Herrens eyegod Pige! hun gik rabun, hus! ud i den vide Verden, og siden hun er borte, saa synes mig, at jeg seer ligesom ud til en Fugleskræk end til en Fager. — Forstaaer De mig nu? lad mig derfor kun faa Arven!

Falk. smilende. Min kære, unge Herre, det gaaer ikke saa let til.

Jeg maa først og fremmest have at vide, hvem De er?

Gustav. Glemde jeg at sige Dem det strax? Jeg er Gustav

Falk. Skovfogdens Søn fra Delsing.

Falk. Gustav? end Skovfogeds Søn?

Gustav. Tavs. Peter Falk og min Fader vare kiødelige Sødskende, Søn.

Falk. Ta saa. Men Dens Ulykke? — maaskee De er fattig?

Gustav. Herre, De seer jo, at jeg har et Par Næver paa Skæftet, som dner til at arbejde. Tanker De kanske, at jeg er kom, med her for at tigge?

Falk. Altsaa er Deres Kierestes Tab Deres hele Ulykke?

Gustav. Hvad? er det da ikke nok det?

Falk. Der findes jo flere Piger end hund.

Gustav. Det forstaaer Herren sig selv ikke paa. For mig er der ingen uden hund.

Falk. Men en Pige, som kunde forlade Dem, fortjener ikke Deres Kierlighed.

Gustav. Saa? mener De det? Drey De af, min gode Henne. Den Stakkels Francisca havde gjerne blevet hos mig, men — hun havde en gammel fattig Moder, som knap kan ernære sig selv. — Min Glut er ung og flink, og maaske nu søge at gienge de Velgjøringens, hun har nydt som Barn. — Vi vilde nødig skilles ad — men Pligten kaldte hende — og hun gik fra sin Elsker for at være en god Datter. Da vi kysdes sidste gang sagde jeg selv til hende: gaad, Francisca, jeg holder meget af Dig, og af mig selv med, men vi maaske tænke paa vor gamle Moder! — og en Klynge var der, som havde handlet anderledes.

Falk. Hvor er da Deres Francisca nu?

Gustav. Hun er i Haag; jeg har ikke Stunder at komme til hende, for min Fader har lagt sig oven i et Aar, og jeg maaske passe hans Tjeneste. Men naar jeg nu siger herfra, saa rider jeg

sporenstregt ind til Haag, springer i Armenen paa min Pige, som, kaller hende, at jeg har faaet Arven, at vi vil holde Bryllup, og glæde vore gamle Forældre. Hurra! hurra! saa bliver jeg dog lykkelig!

Falk. Og om nu Pigen imidlertid er bleven Døds-uro?

Gustav. Jo, paa det Sag!

Falk. Sandt nok, naar De viser Dem for hende, som en rig Arving —

Gustav. O! Snak, gode Herre, det bryder min Frøisaa sig ikke mere om, end som saa, han smækker med Fingrene, og jeg ikke heller. Penges faaer os aldrig til at forandre vore Tanker; vi ere ikke som de Mønd, der love een Ting, men en anden, og holde det slet ingenting. Troer De, at jeg havde sat mine Been her, der som jeg vidste, hvor jeg kunde faa et Levibrod, som vi og vore gamle Forældre kunde leve af? Jeg er en stikkelig Karl, og en flink Tager, det ved jeg. Jeg kan Tager, Praktikaen ^{som mit} ~~admirable~~ Fader ^{for} ~~praktiserer~~ ^{praktiserer} ~~ingen~~. Men det holder haardt at faa sig en Tjeneste. Jeg vilde gaa i Krig, men forlade min Fader, det kan jeg jo ikke. Hvad skulde jeg da gribe til? Frøisaa maa jeg have til Hone, ellers hører jeg aldrig Giøgen kukke mere. Livet er mig kiært, altsaa maatte jeg vel bequemme mig til at arve min Far,

broder, eller hvad han var.

^{smilende}
Falk. Virkelig, en tung Beslutning!

Gustav. Hør, De har vel kiendt ham?

Falk. O ja, jeg har kiendt ham.

Gustav. Det skal have været en lystig Broder, og et godt Hykke
Karl oven i Kjøbet.

Falk. Saa siger man.

Gustav. For Fanden! det havde ret været en Mand efter mit
Sind. Gid han levede endnu!

Falk. Men saa kunde De jo ikke komme til at arve ham nu.

Gustav. Det var ligegodt, saa havde jeg gaaet hen til ham, og
sagt: Høi Broder, saadan og saadan hænger det sam-
men; jeg er en fattig Stympen, De er rig, laan De mig et
Par Hundrede Rigsdaler, at jeg kan giøre mig med mit Sidsker,
debarn; vi vil holde ret kiærlig meget af Dem derfor. — Hvad
giælder, Herre, at den ærlige Karl havde svaret: Fættel Gustav,
velkommen! her har Du Pengene, og bed mig nu kiønt til
Bryllup og om et Aars Tid til Fadder.

Falk. Men saadan en lille Summa kunde ikke hjælpe Dem stort.

Gustav. Hvad? et Par Hundrede Rigsdaler og Francisca? —

Falk. Jeg maa sige Dem, min kiære Høi Falk, at Deres salig

Onkel har endnu fastsat en hemmelig Betingelse for sin tilkommende Arving.

Gustav. En hemmelig Betingelse? Lad engang høre.

Falk. Vil De ogsaa opfylde den?

Gustav. O ja. Det er vel en Betingelse, som en arlig Karl kan opfylde, uden at Samvittigheden siger til ham: lad være!

Falk. Han har efterladt sig en fattig Paarørende; hende maa De giøre Dem med.

Gustav. Hvem? jeg?

Falk. Ja; eller ogsaa fraskaldt Arven.

Gustav. Er det Dens Alvor?

Falk. Mit ramme Alvor.

Gustav. Der vel! vil gaa.

Falk. Hvor vil De hen?

Gustav. Hjem til Delfingen, til min Fader.

Falk. Men De kunde jo dog se Pigen først. Maaske kan De synes om hende.

Gustav. Hvad hjælper det vel ogsaa, om jeg synes om hende? giør mig med hende, det giør jeg jo dog ikke.

Falk. Men betenk, saaledes at give Slip paa den store Formue.

Gustav. Skal jeg dog give Slip paa min Franciscas?

Falk. Hrd! hende glemmer De nok.

Gustav. meget hidsig. Hvad? glemme hende? glemme min kære, eyegode Francisca? hente hver Gang jeg talte de forband, dede Penge: nu sidder min Makkels tro Francisca og græder, for, di hun lod sig giakke af en lumpen Karl, og hendes gamle Moder forbander mig for hver en Taar hendes eneste Datter sælder, — pines af den forfærdelige Tanke: De, som er saadan et Afstump, at ingen ærlig Karl burde drikke et ~~glas~~ Kruus. O! med Dig, De bliver endnu dasket af den Engle, glat — for Francisca vilde elske mig alligevel — o! hun vil dste mig til sin Død! — og jeg skulde kunne glemme hende?! — Jeg vides ikke heller, hvor De kan komme til at sige mig saadan en Grovhed lige op i mine Øine.

Falk. sagde. O! hvilket Mærke! — høyt Men om De nu ikke samtykker, saa kommer der jo dog en anden —

Gustav. O ja, der er Narre nok til, som vilde sage Pigen, om hun saa var den livagtige Satanas. Men om hun endogsaa havde ligesaa mange Duktater, som der er Tien paa en Uhrhane, saa faar hun ^{dog} ikke mig. Gud vare med Dem!

Falk. De forlader mig dog vel ikke uden at have spist lidt Frokost.

Gustav. Et Glas Vand, det er min Frokost. han vil gaar.

Falk. Wie dog lidt, unge Mand, 'man kunde maaskee gaar en Middelvæg. Gaar ind i dette Værelse, vi vil se til, hvad der er ved at gjøre.

Gustav. Et Guds Naar! Jeg kan da sagtens blive i Quar, herstid endnu. Men intet Giøstermaals Forslag, hører De det? for der bliver min Siel intet af, om hun saa lignede Dronningen af Saba selv. Han gaar ind i Værelset til de andre.

Falk allene. Min kiære Fatter! Du kommer nok til at synge i en anden Tone. — Jeg holder af den Knøs. — Til Lykke, Peter Falk! Skiebne menes det godt med Dig. Omendskiøndt Du ikke har fundet nogen Kone efter Dit Kierte, saa vil Du dog ikke komme til at fatter Børn paa Dine gamle Dage.

10 Niende Scene. Baron Adolph von Falkenburg og Peter Falk.

Baronen. Er dette det Stø, hvor Baron von Falkenburg gienfinde sin tabte Lykke?

Falk. Falkenburg? og Baronen? — Deres Høyvelbaarende ta

41.
ger nok Fæl. Min afdøde Ven var en god ærlig Borgermand,
og havde saavidt jeg veed stet ingen højadelige Frender.

Maronen. Tovist havde han, Kiend. En Branche af Fami-
lien har høvet sig, og endskiønt der i lang Tid ikke
har været noget Gemeenskab imellem Friherren von Falken-
burg og de andre gemene Falke, saa siden der nu —
Falk-Gr. en Ure at have, saa melder De Dem, jeg forstaaer

Deres Høivelbaarenhed. — Deres Mr. Fader var —

Maronen. Hans i Falk, en rigtig —

Falk afbryder ham atter Kornpuget, jo ganske rigtig! jeg
har hørt tale om ham. N. N.

Maronen. Hvad han maaskee manglede i noble Egenskaber,
det har et Adels Diplom allerede for lang Tid se-
den erstattet. sides

Falk. Hvad er det da for en Ulykke, som har ramt Deres høje
Familie?

Maronen. Min høysalige Mr. Fader havde det ulykkelige Ind-
fald at bosætte sig i Frankerige med alle sine Pliig-
domme. Hans Grunde vare rigtig nok saare vigtige, thi det ku-
de taknemmelige Fædreland skionnedes hverken paa Penge el.

ler Alder. Man forlangde, at hans Sønner, vi, Tunkerne, skulde forstaae alleslags gemene borgerlige Videnskaber; man naag, hede os de Embeder, hvor til vor Rang og Formue gav os de allerrettsfordigste Aldkomster. Hvad skulde handa velgiøre os, det end reise til Frankerige, hvor man dengang vidste at sætte Pris paa begge Dele. Man kiøbde et Regiment til min Broder og en Parlamentsraads Plads til mig.

Falk. Upperrigt!

Baronen. Mais helas! ils sont passés ces jours de fête! Kort efter begyndte den ugudelige Revolution. Vi mistede alting, og slap netop med Livet. Siig mig, min kiære Mand, hvad skal jeg nu giøre?

Falk. Har De da ingenting lært?

Baronen. Nej, slet ingenting. Min Fader var Baron, og naar man eger en Formue af 80000 Rb., hvem ^{skulde} ~~haves~~ ^{skulle} troet, at det behövedes at lære noget?

Falk. Det er ild.

Baronen. Jeg har rigtig nok fusket lidt paa, at klippe. Ichoriet. Her ud, men — det fömmen sig ikke for mig.

Falk. Ja, en baroniseret Parlamentsraad, som klipper Ichoriet, her ud, det er rigtig nok en Paritet her til Lands.

Baronen. I min Ungdom har jeg ogsaa lært Kanarifugle at
 fløite, men dermed kan jeg vel neppe fortjene det
 større Wædd. M.

Falk. Deres Stilling er flen nok.

Baronen. Ja, og læg endnu hertil, at Arven er min Tyr, saa
 vil han kunne føle min hele Misere. Jeg beder
 ham derfor, Kierd, at han saasnart som muligt sætter mig i
 Besiddelse af min Fatters Formue — Fatter — ja — jeg skam,
 mer mig ikke ved at kalde ham saaledes. Min Dragt skal
 gjøre hans Minde Ar. Endogsaa Pletten paa hans Her,
 komst, jeg mener den gemene Borgerstand, skal min Tak,
 nemmelighed ^{uforsvøet} afstø; thi det første Brug jeg har i Minde, at
 gjøre af hans Riigdomme, skal være endnu i hans Grav at
 lade ham adle.

Falk. Lade ham adle! — saa vil han vist ogsaa af Glade
 vende sig om i Ligkisten. — Behag at træde ind i
 dette Værelse, Hr. Baron; der vil De finde baade Frokost og
Selskab. Det sidste er rigtig nok ikke efter det bedste Valg.
 Det er latter Borgerlige.

Baronen. Latter Borgerlige? Saa? — Latter Borgerlige? —

44
Falk. Na, luttet Morgenlig! — Men sag blot til Takke end Malo,
himestid, I ertes Høyvelbaarenhed; vi ere jo alle Mennesker.
Baronen. Ak ja, det forstaar sig, vi ere jo alle Mennesker!

Man maae undertiden encauillere sig for ogsaa at
give saadanne Makkels Creaturer Tids om en nobel Levemaade
og Conduct. Adieu saalange, min Kierd! gaaer ind.

Falk. efter haand. Underdanigste Tjener, velbaarne H^{er} Baron!
allene. — Du og Dine Lige skulde i Tids huske paa, at
den som har fanket sig noget her-^{ff} peger paa Panden / beho-
ver ikke, at vare bangs for nogen Revolution.

II Tjende Scene. Madame. Sommer. Peter. Falk. Frederik.
Frederik i Døren. Var saa god, og gaae herind.

Madame Sommer neyer meget dybt i det huse træder ind. Hun
nærmer sig der paa langsom i den feulstige
Tragediegang, og da hun er kommet tæt hen til Peter Falk,
neyer hun atter meget dybt.

Falk. Venskellig ogsaa en ^{ulykkelig} Gaaarønde af min afdøde Ven.

Mad. Sommer i den stærke Tragediestone med Lusthavende Alm.
bevagelser. Ulykkelig? — ja! endnu i Gaar sad jeg
hæd min Trone omringet af krybende Smiggrere; i Dag er jeg

Tammenens Datter, et Offer for den forfæstede Cabale! — I Gaar
 havde Keiser Venceslaus, Prinds Tison, og Kong Toas for
 mit alvorlige Blik, mit smil henrykkede Kong Christiern
 og endogsaa Spøgelses i Hamlet havde Albedigtet for mig.
 Hvad er jeg i Dag! nedstyrtet fra de Randuuspapiers Skyer!
 blottet for Flitter, vægte Galoner og Speilstene omvanker jeg
 forladt og uddøer mine Sukke for Hoved og Bakker.

Talk lende. Hvad skal det betyde?

Mac: Sommer i sin naturlige Tone. Det skal betyde, min

Herre, at jeg hidtil har været Primadonna ved et
 omværende Skuespiller-selskab. For nogle Dage siden spillede
 jeg Dronning Elisabeth i Greven af Oseas i den nærmeste
 Mondeby; men fordi jeg ikke kunde forliges med Grevinde Ruth,
 land uden for Theatret, og i Tanker gav hende det Orsfigen
 inde paa Skuepladsen, som Offra skulde have haft, saa nødt
 vordt Direktøren, den var Fader til Grevinde, mig smukt til
 at pakke mine Tøbensækker sammen, og spadserere videre forst.
 Den Uaknammelige! — Nu, men han vil nok komme tilbage
 fortryde det! Thi han skal langt bide om et Universal Genie,
 der passer saadan i alle Dage, som jeg. Jeg har engang i Emilia Gallotti
 spillet baade Emilia
 og Grevinde Orsina paa een Aften! — men det koster ogsaa

saa Anstrengelsen.

Falk lende. Det vil jeg tro; især for Tidskierne, at blive
i Illusionen.

Mad: Sommer. O, det er Smøking! De forskellige Mærker
gives hver Roller sin Character. Vil De se en
Prøve paa min Kunst? en stærk, heftig Rolles? en Ariadne for
Gæmte! han vender sig om til Frederik. Ha! er dette ikke
Cocytus Bredder? Dette Phlegetons Flod? Afgrunden hissel, en
den ikke Furiernes Hule? — Tys! hvilkend Skyld! — Jo,
det er! det er! og Jhesus imellem dem! Kommer! kaster
han herud, at mit Øye kan mættes af hans Marker! —
Kynger Odens Mangelhaar om hans Hjerter, hans hvide
Hjerter! — Giennebores, sønderriiser det! — Ha!! nu faldt
de ham an! Afgrunden aabner sig! — Flammen stiger op!
Herud med ham! Herud! — Hots! hots inde! Ah! jeg
elsker ham endnu! —

Frederik. Alaa lad mig være.

Mad: Sommer.
Mad: Falk. De tænker kanske, at dette er mit eneste Tag; jo
jagt! jeg spiller Heltinder, Elskerinder, Pønderpiger, Loubrekker,
gamle Kiellinger og Børn. Vil De have en Galatia: Her
ligger den angrende i Forbryderinde for Dødens Fodder. De gav

hende en Pløi Tord, hvorpaa hun torde leve; De vil heller ikke
nagte hende den Pløi Tord, hvorpaa hun torde leve.

Talk. Godt, godt, midt. Barn! Staa De kun op igen. *Nb.*
Eller vil De heller høres en Guds? *Gentle*
~~Mad. Sommer. Ta, det sagde Recensenterne ogsaa til.~~
Herre med Messias og Kylling; vil De gode De med mig.

Frederik. Herre, hun er impertinent. *Nb.*

Mad. Sommer. Ta, det sagde Recensenterne ogsaa til. — Han,
skeer synes De bedre om en Frue von Schmerling.

— Ah, jeg veed nok, hvordan jeg blev tilnødd, da jeg for syv Aar
siden fik det første Tilbud. Ah! saadant noget føler man
desværre kun een gang i sin Levetid! Saa bliver man saa
snever om Hærket, det bliver mørkt for eens Pine, og saa
suser det og saa bruser det i Hovedet. Jeg veed det. Du
lille Nar, jeg veed det.

Frederik ord. Selv Nar! jeg er en gammel fornuftig Karl.

Mad. Sommer. Ta, men nu skal De se mig i det lavere Romi,
ske: En Gudske Randestøbers, for Gæmpel: Hendrik,
giv min Mand, den Hingel, et Par Orefigens. — eller et andet
Med. — Jeg veed ikke, om de gode Fruer vil drikke en Skaal Caffee.

Hendrik! har Du kommet herup i Caffeen? — Fortæl mig de gode
Fruer, at jeg gaar bort et Øjeblik. De skal strax have den Arv at
see mig igen, her, humle Serviteur.
Talk. Ha! ha! ha. brave, min Smukke.

40. 11. Her kommer det Bedræftede.

Mad. Sommer. Eller vil I have Lessings Mesterstykke, Emili-
lie Galotti? i det hun tager en Rose af sit Haar,
og river den i Stykker. Fordum fandtes der Fædre, som søn-
at frelse Deres Datter fra Skændsel, skødte hende den
første den bedste Dolke Hiertil. — Jeg har ogsaa Møe,
min Fader, ligesaa fuld af Ungdoms Varme som nogen and-
dens, mine Sandser end ogsaa Sandser —

Frederik sagte. Ta, det ser Du ud til!

Falk. Det er nok, mit Barn, jeg er allerede fuldkommen over,
tydet om Deres Talenter. — Ton jeg nu spørge, hvem De er?

Mad. Sommer. Af Fødsel Lijette. Falk. og saaledes hed jeg til
mit fyttende Aar; siden den Tid har jeg ført 3,
4 Navne; nu hedder jeg Madame Sommer.

Falk. Tre, fire Navne?

Mad. Sommer. Oh ja, man maad jo gjøre den dumme Mode
med, at bære fire Mandes Navn, ligesom en Over-
vinder, der antager de Overvundnes Fæder og Stikke.

Falk. Altsaa været tre, fire Gange gift, og altid blevet Enke
igen.

Mad. Sommer. Nej, vor Herre bevarer! Mine Mand blev
Guo skee Dov og Tak allesammen endnu og befinder

sig i ønskeligt Velgaaende. To har jeg ladet mig skille fra, en
kom mig i Forkiøbet og lod sig skille fra mig, og den fjerde
er jeg allerede saa ked af, som Kat af Sennep.

Falk. Det lader altsaa ikke til, at Nymen har været Dem gunstig.

Mad: Sommer. Nej, alle mine Mand har været nokke liderlige
Klyngler, men det er min egen Skyld, thi hvorfor tog
jeg dem? De maa vide, min Herre, at det har just aldrig
været min Sag, at tænke paa den Dag i Morgen. Et ungt Men-
neske har seet mig, er bleven forelsket i mig, fordi jeg er et
smukt Fruentimmer, har villet forføre mig, og naar han
har mærket, at det ^{ikke} lod sig ~~ikke~~ gøre, har han tilbudt mig sin
Haand. Under tiden har det været en jeg har syntes om; jeg har
strax flaaet til, og ligesaa snart forbrudt det efter Afskillelsen.
For at fordrive Tiden har jeg givet min Mands Penge til Kram-
mere, Modhandlere og Fattige. Naar Pengene var forbi, vox-
de den ægteskabelige Nødsomhed, vi blev enige om at skilles
ad, jeg lod atter Tielen sørge, og var ligesaa glad som før.

Falk. Men denne Tankemaade er saa lystig, at jeg kan umid-
lig have Begreb om Dem, som en Medbeiterinde til min
Vens efterladte Formue.

Mad. Sommer. To, min Herre, for med samt al min Lystighed
kommer jeg snart til at dø af Sult ligesom Ugolina
Falk. Med Deres Talenter? Deres Figur?

Mad. Sommer. Hvad hjælper det mig altsammen? Den højeste
Gage jeg kunde faa, var jo en 3, 000 Rigsdaler, og
hvad vilde de forlaa i mine Mønder. Saas jeg i det samme en
ny Klob, som var vanskelig at bekomme, saa gav jeg strax Mode,
handlaren alle Pengene for at faa Kage til den, og kom den
siden en Maadoer og bad mig om en Almisser o Gud! saa fejede
jeg med Glæde Kloben ud, endnu førend jeg havde haat den paa,
og gav den Fattige med Herrens god Villie, alt hvad jeg hav,
de faaet at laane paa den. Nej, jeg maa have Tonder Guld,
Millioner, at rulle med! Skynd Dem den for at lade mig faa
Penge paa Onkelens Formue. Tro De mig, den skal komme
til at rulle.

Falk. Og hvor vil De da vel bruge de mange Penge?

Mad. Sommer. Ode dem, min Herre, ode dem. Ha! jeg tænker
paa, naar jeg fik en to, tre Hundrede Tusende
Rigsdaler i mine Mønder! Ha! ha! ha! ha! jo, jeg vilde giøre
Opsigt! En Dag Mal for taller Medesøster og udlavede Petits,
maitres. Hvor der vilde blive en Koketteren! en anden Dag

lade alle Byens Fraadser indbyde til et brillant Gæstebud,
 lade dem see et Glimt af de prægtige Rætter, og imedens de
 gik inde i en anden Stue og spidsede deres Næser paa det
 lække Maaltid, saa at lade et halvhundredt hungrige. Bøh-
 ler komme ind i Spisefalen og spise al Maden fra dem; hvor
 Fraadserne da vilde blive lange i Unsiget, og hvor det vilde give
 Folk noget at snakke om! ha! ha! ha! — Men De, at jeg
 faaer Pengene snart.

Falk. Vil De end til videre behage at gaae ind i dette Værelse.
 De finder Selskab der.

Mad. Sommer. Bravissimo. Jeg indbyder det hele Compag-
 nie til en Maskerade, per. Speculats. Faar jeg Anvend.
 saa holder jeg Ord, og kommer jeg til at gaae med en lang
 Næse, saa har jeg dog de Løyer — ha! ha! ha! — at narre
 dem April allesammen. — Adieu saalange, min Herre.
til Frederik. Duvel, min venlige Snak! hun løber ind.

Frederik. Han er gal. han følger efter hende.

Falk. Ah! hun vil i det mindste ikke synes bedre end hun er.

12. Ellerke. Scene. Caspar. Falk og Peter. Falk.

Caspar. Maas jeg bede om Anvend.

Falk beende. Maas jeg bede, at De vil bevise Deres Adkomst til

den?

Caspar. Jeg er den ulykkeligste af alle Uvingerne.

Falk. Og hvori bestaar da Deres Ulykke?

Caspar. I Pus og en Kone!

Falk. Lende Pus?

Caspar. To Slags Pus. Møgepus og Klæppepus, no tabore, det første Slags giver jeg, og det andet Slags faaer jeg. Min Kunder betale mig ikke, og min Kone prygl og piner og plager og sulter og kroner mig.

Falk. En flod Forfatning. — Deres Navn og Maanedering er —?

Caspar. Mit Navn er Caspar Falk og min Titel: velmeriteret Parykmagermester.

Falk. Jeg har rigtig nok hørt min afdøde Ven tale om en Frende, som hed Caspar Falk, men at han var Parykmager har jeg ikke vidst.

Caspar. Det har gjerne været. Maaskee har han kiendt mig under Navn af Capitalist, Krigsmand, Botelleer, Balbeer, Skærskipper, Skrædder eller Brændeviinsmand; for alle disse Konster har jeg vœxelsviis dyrket.

Falk. Hilledød! der skal I stort Hoved til at kunne dyrke saaman,

ge Kloster!

Caspar. Tael ikke til mig om Hoved; alt hvad der angaaer Ho-
vedet, den er nu mit Fag, for jeg er Parfymager.

Falk. Hm! da vil jeg dog nok beholde mit Hoved, som det er.

Caspar. Desværre for Dem! Mange Herrer ere komne til

Ure, med hvis indvendige Pund det saas gudsjammerligt

ud, dersom Haarskriveren ikke havde accommoderet Tingens
udvendig. — Og De tænker kanske, at Deres Hoved er som
det hör og bør at være? Ney, saa min Siel er det ikke ney!

Deres Ansigt er ret passabelt, men ~~somend~~ med den Parf-
fær De jo, med Forlov at sige, de send en Skat i en Tok

Mlaar. Ney, lad mig komme isfærd med Deres Toupée, jeg
skal snart omskabe Dem, nu har De jo ikke mere Physiog-
nomie, end bag paa min Haand. Lad De mig —

Falk. Na har sin egen Hovedpynt, min Fær, og lad min væ-
re i Fred.

Caspar. Min Hovedpynt? den har jeg jo sagt Dem, at min
Krone besørger hiemme. Ah! den holder. Hæd Haar
paa min Pande, naar jeg kun tænker derpaa.

Falk. Det er sandt, for igien at komme til Deres Ulykke, maas-
ke jeg bede Dem om en tydeligere Forklaring over det.

Caspar. Jeg har to Ulykker, min Herre: En lille Ulykke, at jeg har givet Folk Puff og de vil ikke give mig Peng; en stor, stor Ulykke: at jeg har givet mig med en ond Kone, der havde Grunker, som jeg for at slaa Sorgen bort, imellem is at sige, har drukket op. Det kan Stillingen nu ikke finde sig i, og for at haard jeg, har hun faaet den forbar, dede Vane at prygle mig, saasnart jeg kommer hende naer, jeg har igjen den dumme Vane, at jeg kan aldrig staa igjen, og saaledes ser De jo selv, at jeg er ret en ulykkelig Mand, fandt bør have Arven.

Falk. Men skulde De ikke kunne faaet raadet Poo paa den stor, Ste af Deres Ulykker? De kunde jo lade Dem skille ved den onde Kone.

Caspar. Nej, den Glæde skal hun aldrig faa. Det er noget, som hun nu har arbeidet paa i 10 Aar, og derfor pryglor hun mig hver evige Dag; men om hun endogsaa slubede mig ved Haarskoppet hen for Tamperretten, saa svarede jeg dog Dem, merend eller Presidenten: "nej, jeg giver aldrig mit Minde til at vores kjerlige Aftehuand bliver overskuaet; derfor elsker jeg min Petronelle alt for høyt!" — Gud ved ellers hvor gjerne jeg saa, at Fanden vilde holde hende til sig, men

band for at drille hende, har jeg sat mig for at blive hendes
Mand til hendes Dødstund.

Falk. Jeg frygtede for at De drillen Dem selv værst. — Men
kan De da heller ikke faa Brugt med den anden U-
lykke. Er der ingen Udsigt til at Deres Debitorer vil betale
Dem?

Caspar. Jo paa det Sag! Betank engang: nu har jeg i de sidste
to Aar gjort 119 Panykker til Fruer, Frøkenes og Tom-
fruer og 94 til Kammerjunkerne, Secretairer, Assessorer og
Favorikker, og den der Sneppe har seet hverken Hvid eller Skilling
— det er mig, Caspar Falk! især er det veent bansk, siden de
røde Panykker begynde at komme i Moden. Man kan ikke
vege Haarene op med Penge, for røde Hovider er en sand
Karist nuomstunder. Herrerne og Damerne vil absolutment
have dem — man leverer sine Varer, og faaer ingen Penge!

Falk. De kommer atter til at skifte Haandtering.

Caspar. Jeg troer De har Ret. Betanker jeg lidt. Rigtig! naad
jeg nu faaer de mange Penge, saa vil jeg gøre ligesom mine
Kunder; agere stor Herre og aldrig betale hvad jeg skylder bort;
— og en Ting vil jeg have forud for dem; jeg vil drikke mig
Perialen fra Morgen til Aften.

~~Falk. Et priseligt Forset! — Gaa nu imidlertid ind i dette
Værelse, og faa en Formag paa Herrebenedets Glæden i et
Glas Mallaga.~~

Caspar. Mallaga og et Glas? nej, naar jeg faaer noget den
smager mig, saa har jeg købt en Tønd synger.

Skal jeg være frisk, saa maa jeg drikke:

Vind slukker alle Sorger ned.

Lev uden Vind, det duer ikke;

jeg i min Grav kaer Flasken med.

Til til min Trøst jeg har erfaret,

at til Mænds man altid drikke bør;

der ved jeg min Sundhed har bevaret

til min Dages Marten. bukker for Falk. Serviteur!

han gaar ind. NB. Ovenstaaende Linier kunne synges efter Mr.
Lodius til Tobaks Visen i den lille Matros.

Falk. allene. Jeg troer man kunde faa Besætning til en keel
Daareküst i min Familie.

13. Tolste Scene. Madame. Sophia. Falk. Peter. Falk.

Madame Falk. Om Forladelse, at jeg gaar saa lige ind, min

Herre, men jeg fandt ingen ude i det forreste

Værelse.

Falk. Denne Dør staar aaben for enhver Ulykkelig, Madame.

Mad. Falk. Saa har jeg desvaerdig fri Udgang. Jeg hedder Sophia Falk, og har steds baaret dette Navn, da min Mand tillige var min Fætter. 17. 92 Aar var jeg hans lykkelige Hustru; — for 8 Aar siden var Døden ham ud af mine Arme, gjorde mig venneløs, og varst eneste levende Mand og hans elskte Menighed faderløs.

Falk. Neo troer jeg kender Dem allerede.

Mad. Falk. Det gjør De neppe.

Falk. Har De ikke en voksen Datter.

Mad. Falk med Modervarme. Min Francisca! min Velgiørte, rinde! behøver en Moder at sige mere til sin Datters Noes.

Falk. De har Ret, ærværdige gamle Kone, det er nok baade for Gud og Menneskene.

Mad. Falk. Og dog er det ikke nok for mit Hjerte. — Min Herre, skulde jeg for det gode Marns Skyld være saa lykkelig at arve noget efter min Fætter —

Falk. De kender Betingelsen.

Mad. Falk. Ja, jeg kender den, og hvis De er den Mand, som forstaaer som begriber mig — som har satte Dem

~~ind i min Forfatning, og har Hjerte til at jole med en gang,~~
~~mel. Mond~~ — med en ònd fligtsom Moder, saa —
 Falk. Jeg haaber at være den Mand. Tæl De med Tillid.

Mad. Falk. Ja, det gjør jeg. Jeg har Tillid til Gud, ~~den Almægtige,~~
~~hvil~~ jeg har Tillid til Mennesker, der seer ud som De.

— Tillid, ~~men~~ ^{jeg} at fatter mig, thi naar man har kæmpet med bitter
 Møgang, saa har Hjertet nok været varmt i det medicinske
 viede Aar, men Kriesterne end dog ~~har~~ svagt. — Jeg sagde
 Dem før, at jeg havde en elsket Mand. Som Naar var rigtig
 nok knapp, og kunde de ^{vel} andet med et lille Stak ogaatte ~~hånd~~
 men ved Flid, Sparksomhed og den Konst at undvære var vi
 dog altid istand til at faa os arlig igiennem, beskytles vor
 kiend Glatte mod den yderste Mangel og endda havde et lykkeligt Brø
 kilovers til den Fattige.

Falk. Og den Konst at undvære, den har De altid kunnet
 gøre. ogsaa i Deres yngre Aar. ogsaa i den Alder, da Man
 let bestandig søger efter at faa Deel i de Glæder og Forlystel
 sen, hvortil Ungdommen synes at bære sig.

Mad. Falk med Ungdoms Varme. Jeg deelde jo min Nød først med
 min Eduard. hvil gribes i Peter Falks Haand. De har
 nok atter været giort, min Herre.

Falk rørt. Nej aldrig! — Men hvoraf slutter De det?

Mad. Falk. Af Deres Spørgsmaal; det kunde De nemlig
 have gjort mig, hvis De kiendte Agtemandens, Fru.
 derens Glæder, dersom De vidste; hvor saligt lønnende det er,
 at gjøre Opoffrelser for den man har kjær, og det er aldrig
 Opoffrelse — det er reent himmelsk Glæde. ~~Det er saa sødt at~~
~~leve i en saavelig Nøysomhed, hvor det Gode nydes dobbelt,~~
~~færdi det ikke er en Dagkost, O, hør Dem, den Til-~~
~~fredshed, som hies Dag kjæderes med. End Alk og vest~~
~~Enkelthed, den frydtes aldrig nogen Tuffet. Guld og~~
~~Drage kan nok gjøre magtig og stor, kun en god, samvillighed~~
~~kan gjøre sig lykkelig den havde vi skedd og den har jeg~~
~~naaet.~~ Ved min Eduards Side — omringet af vore ættel-
 elskede Børn! O lykkelige Dage! — Min Eduard er borte!
 og I komme aldrig, aldrig mere igjen. —

Mrs. Falk afsides. Denne levende Følelse ~~har en bedrøvelig~~ ~~Alar-~~

~~kom ved Tanken om Mand og Børn —~~ Falk! Falk! Du
 skulde have givet Dig, saa behøvede Du nu ikke at lide ond Ar-
 vinger i Aviserne. høyt. Bliv ved, gode Mand.

Mad. Falk. Sorgens Timer ventede mig. Min Mand og de syv
 af mine Børn blev sengeliggende. Jeg anvendte vor

sidste: Hierv for at bevare de kiære Liv, som skulde forvælde mig;

Gud.

men ~~af~~ almægtig Fader havde besluttet det anderledes — han kaldte først mine egne Børn til sig — det var et tungt Kors! med Smerte havde jeg født dem til Verden, med Smerte lod jeg mine Taarer og mine Bønner ledsage dem ud af den. Der paa — der paa —! oh! jeg kan ikke fortælle det. — — — Nu gemmer Graven min Gamle med; den lod mig kun beholde en Glæde: min Francisca.! Hun er mig all — ~~men~~ Hier blot bløder dog

endnu ved sit utægelige Saar. —

Falk. Fal Moo, kiære Veninde! han er en anden kiære Ven, den.

Maa: Falk. Ja! det er han! med det Haab forlod han mig, og hans sidste Ord vare: Sophia! vi samles hiise!

En lys, en herlig Morgenstund
skal ende Dødens korte Blund.

Men Livet er saa langt! Taatte lange, lange Aar, har jeg savnet min Gamle. — Kummer og Sygdom har bragt mig paa Gravens Rand, og Gud vil endnu ikke sige mig til sig.

Falk. De maa og vaa leve for Deres omme Francisca.

Maa: Falk. Det vilde jeg saa gjerne, men savnet af hende ud, gjør ikke min mindste Ulykke. Jeg lever paa Landet,

~~Naandar beide hiemmed i Huset kan hun ikke paa ^{sin} ~~sig~~ jeg er ~~fattig~~
saa fattig, at jeg ikke kan ernære mig selv uden hendes Hielp.~~

—Jeg har derfor maattet tage Tjeneste inde i Haag; jeg
maa leve blandt Fremmede, og paa min Aftlesing kommer
min Datter maaskee ikke engang til at lukke mine brøstne
Døre og modtage min Velsignelse.

Falk. Som hun saa Tidskommer fortjener.

Mad. Falk. Tr., Det gjør hun! O Gud! velsign De min
Francisca! Lad hende saven mig mindre, end jeg saven
hende! Blev hendes unge, troskyldige Hæste for Forfører! Al-
brede i min Ungdom var Verdens Sværm ond og farlig; denne
Tids Mennesker ere endnu mere fordærvede, og iblandt dem er
mit eneste Barn! min uskyldige Francisca!

Falk. Hendes Uskyldighed vil ogsaa være hendes Dyds Værn.

Mad. Falk. O, min Herre, her, i disse Arme, ved dette Kierte
er den sikkest forvaret. O Gud ved det! ~~Gud laad mine Fødder kun~~

derfor ønsker jeg heldigere Naar, at jeg maatte kunne have min
Datter hos mig, at jeg maatte kunne se hende ~~blomstere~~ ^{og} ~~og~~
~~guldbragtede, blomstrende og migt til alle og alle~~ ^{og} at jeg
maatte gøre hende lykkelig med den Mand, som deler hendes

fromme Hjerte med hendes gamle Moder. — O! kunde jeg dog
 naar jeg møder min gamle i Dødens Boliger, sige til ham:
 vor Francisca var den kjerligste Datter, nu er hun en
 lykkelig Kone og Moder, og modnes til at dele den Salighed
 vi her nyde.

Falk. Det vil De kunne! det vil De kunne!

Maa. Falk. Ah! blot at tvivle derom er mig saa forfærdeligt!
 men Mylæsten kan smitte selv det reneste Hjerte.

Ah! i dette Øjeblik opstiller maaskee en lumsk Forfører sin
 Snarere
 for mit Barn! hun har ingen, der kan vejlede hende,
 der usikker. Trin paa den slibrige Bane. Hun drømmer
 ikke om Faren! Forføreren seier maaskee alt! O, min
 Datter! min Datter! Du skal tilbage til Din Moder!

Falk med Udbrud af sin Følelse. Ja, det skal hun! det skal
 hun sandelig!

Maa. Falk. Maa! skal hun! skal hun virkelig! De vil give mig
 mit Barn tilbage? — O, om De endog saa ikke
 vilde det, saa skulde hun dog tilbage til min Flette. Jeg kan
 hungrer med min Francisca, men vide hendes Døds Fare, det
 kan jeg ikke.

Falk. De skal aldrig mere lide Nød, ærværdige Kone! De

skal snart velsigned Deres Datter, som Brud, og henlevd Ders
tilkommende Dage i hendes Arme. Jeg lover Dem det, og
lad et ærligt Hjertes Bønken sige Dem, at jeg taler Sandhed.

— Vil De nu i Øjeblik behage at træde ind i denne Sal. Her
aabner Døren i Baggrunden for hende. Vi taler snart ved
igen. han gaar igen frem paa Skuepladsen.

Mad. Falk. Med Ord kan jeg ikke takke Dem; men see de
Taarer, som staa i mine Øjne: det er Glædes
Taarer, som De har fremkaldt, og disse maa være Deres Løn.
Da jeg kom herind, var jeg mere end ^{min}fredsindstyd Alar gaml,
mel, nu har De givet min Siel og mit Legeme en evigvæ-
rende Ungdom. han gaar ind.

Falk allene. O, hvor det dog er en Salighed at giøre Menne-
sker glade! — Snarligt nok, jeg føler dette, og alligevel
skiller jeg dog de tre Mennesker, der elske hinanden saa
hiertelig; men det skeer ikke i nogen ond Hensigt, der størst
Glæde venter Dem endnu! — Nu maa jeg dog høre, hvordan
mine Pesthuuslemmer bære sig ad. — han kalder ind. Frederik!

14. Trellende Scene. Frederik og Peter Falk.

Da Frederik kommer ud, høres man en Orgelskildans spilles
inden for.

Talk. Hvad er det for en Spillen?

Frederik. Ha! ha! ha! Vinen er løbet Arvingerne i Mødedet!

Det gaar lystigt til, maa De troe. For var det intet
andet end Klammeri og Raagsmaal og nu er det lutter Fryd og
Gammer.

Falk. Nagsmaal, siger Du? hvorover da?

Frederik. Jeg veed ikke ret sammenhængende. Der er en vinding
 lille Kammerjunker derinde, han har ladet den stor,
 agtige Baron høre, at han er en nybagt Adelsmand, og saa har
 Maronen føndret min gode Monsieur Spark ud paa et Par Pistoler.
 Lieutenantensfruen har argret sig over den kiønne Verse,
 mager, Tomfrue, og raadt hende at giøre en Reise til Maanen,
 "siden hun snakker saameget om den," og Poeten^{og} Parykmager,
~~og Villenmanden~~
 ren Sluges om en Flaske Viin.

Talk. Ha! ha! ha!

Frederik. Actören gav Kammerjunkeren en valdig Örfigen som,

di han var nærværs imod hende, men siden drak de For-
liig; hun giør rigtig nok Nar ad ham i et Væk, men Danser,
mesteren og hun har dog bragt det hele Selskab i god Forstaadelse.

Nu end de allesammen saad lystige, at de vied ikke hvad som et
~~og fortællende~~
 : Men de vil staa paa. Dandemesteren grider paa sin ~~Reinhold~~

og de andre dans. Det gaaer: Langsønd kom Gierstrud, gæstvendt
kom Mathias!

Falk. Bravo! — Danser det unge Menneske ogsaa med?

Frederik. Tageren? nej, han sidder i en Stog og pygger paa
sine Negle.

Falk. Kato engang paa ham. ~~Frederik gaaer ind.~~ Falk halder

Falk ~~halder~~ ad Sulsdøren. Vil De behage at komme ind igien,
Veninde?

Fiorkende Scene. Mad. Falk kommer ind ad en Dør 15

Gustav paa samme Tid ad den anden. Peter Falk.

Gustav til Peter Falk. Her er jeg. — i det han ser Madame

Falk. Gy se, god Dag, gamle Moder! god Dag, kære
Moder!

Mad. Falk. Velkommen, min Søn.

Gustav. Er De kommet allene? —

Mad. Falk. Ja, ganske allene.

Gustav. De skulde have hentet vor Francisca, og taget hende
med. Det havde været fornuftig gjort.

Falk. Naar, unge Herre, har De nu bestemt Dem til at give
Dem med det ombælt Fruentimmer?

Gustav. Er det alt, hvad De har at sige mig?

Gustav og Francisca. De.!

Mad. Falk. paa samme Tid. Mit Ønske er opfyldt.

Falk. Da jeg var en Dreng reiste jeg til Vestindien. Siig
paa Penge, men fattig paa Venners komd jeg tilbage.

Alderdommen banker paa Løren, Døden lurer bag ved den.

Siden jeg ingen Børn^{selv} har, vilde jeg dog gjerne lare at kende
de min Familie for at udvalgte mig et Par gode Børn.

Nu spørger jeg Dig, Francisca, og Dig, Gustav, vil I være
mine Børn? —

Gustav. Ja — men — dog ikke Broder og Søster.

Falk smilende. Hun er min Datter og Du min Svigersøn.

Gustav. Top! kære Farbroder, det har De gjort som en
brav Mand.

Falk. Or Du hilsmids dermed, min lille Francisca.

Gustav. Siig ja, søde Glut.

Falk. Og hvad siger De, vor gamle, ærværdige Moder?

Mad. Falk. O, Glæden gjør mig maalløs!

Falk. Nu skal De henleve Deres gamle Dage i Deres
Børns Arme.

Mad. Falk. Ja, i barnlig Kærligheds — og velgjørende Vær-
skabs Arme. Hud færrer Francisca Gustav og Falk.

94

Gustav. Heise! nu er alting klappet og klar! — Naa, Francis,
nu kan jeg jo dog kysse Dig.

Francisca. Er jeg da ogsaa rigtig Din Fæstende?

Gustav. Va vist! Fæstet er Du! og i Morgen — i Morgen,
er Du min Kone! til Mad. Falk. Tkke sandt, Mo-
der? — til Falk. Tkke sandt, Færbroder?

Falk smilende. Taalmodighed! Taalmodighed!

Nextends Scene. Døren aabnes. Valcan danser foran med sin
Hokviolin; efter ham følger parvis: Maronen og Frue von
Winter; Kammerjunker og Mad. Sommer-Eduard
Due og Emilia Falk, og tilsidst Caspar Falk med
en Flaske Vind under Armen. Efterat de end kommer Næseblod,
ser rundt, siger:

Peter Falk. Mine Herres og Dames! ifølge min afsløde

Vens Velle, kan ingen af dem blive Universalarving.

Frue von Winter. Hvad! — Den Tilber.

Eduard Due. Jeg skriver en Pasquil om den Mark!

Emilia Falk. ^{til Eduard Due} ~~Comment! dit oncle,~~ ^{Min} Daphnis! ah! omsonst var
Reise var!

Herman. Comment! Diantre! Ventre, saint, Gris!

Maronen. Den gemene Noturier!

Charles Valcan. Gid jeg havde mine Attensarsbeet!

40.
Mad. Sommer. God Nat, Maskeraade! — Ha! ha! ha! hvor de
er blevet lange i Ansigtterne.

Caspar Falk. Se mig hvilken lumpen Mask!

M. Disse Replikker maa gaae hastig, men dog saaledes, at
enhver kan høres.

Falk. Men for imidlertid at holde Dem skadesløs, deels for
Reiseomkostningerne og deels ogsaa for Deres skuffede
Haab, har jeg Faldmagt tid at udsale enhver af dem 300
Dukater.

Fru von Winter. 300 Dukater! en net lille Medgift.

Baronen. De har Ret, Madame; hvem skulde tro, at finde
en saa nobel Tankemaade hos en Borgerlig?

Eduard. Geniets Opmuntrer! hans Minder leve!

Emilie. Ak! af Fryd og Taar' jeg falder!

Herman. Det har maaske dog været en konst. Vakkels Mand!

Mad. Sommer. 300 Dukater! Ha! ha! ha! hvor jeg skal pynte
mig!

Charles Valcan. 300 Dukater! af lutter Glæde danser jeg præ:
Dag af aldrig mere.

Caspar. 300 Dukater! Naa, hvor jeg skal drikke mig fuld!

Falk. Og vil De nu behage, at gaae ind igien, saa skal jeg staa

have den Ored at udbetale Dem Deres Penge, og hjælpe Dem
at drikke den salig Mands Aaal til Afstød.

Alle indtager Mad: Falk. Franciscoa, Gustav og Falk. Den salig
Mands Minde leve! den salig Mands Minde leve!

Valcau begynder igien at spille. De danser ind i overmelod's Ored.

Syttende Scene. Peter Falk. Mad: Falk. Francis-
ca og Gustav.

Falk. Og nu vil vi følge efter det værdige Selskab

Mad: Falk. Fa. — Men lad mig først takke Dem. Er kjærlig-

hed er saadan en elskelig Gyd og den har heldet været
mit Kierte saa tier — De deler Deres Skatte med os — hun

sager Franciscoa og Gustav ved Hænderne, og leder dem hen i

hans Arme. — Lad mig ogsaa dele mine Skatte, mit All, mit

Livs Glæde, min Dødsstunds Trøst med Dem. — Tag her

imod Kjærligheds Løn af Taknemmeligheds Haand. — Et disse

Arme har De atorig blive fattig, thi barmelig Gmæthed gjør

riig — i disse Arme tør ingen Sorg komme Dem nær, thi

den, som paa sin Alderdoms Dage pleyes af sine Børn, er lyk-

kelig.

Peter Falk. med varm Følelse. Vi nyde fælleds Lykke og dele

vore Glæder.

Mad. Falk. Og nu, mine Børn, elsker hinanden, som jeg og min
 Eduard elskede hinanden! — Men naar Gud kalder
 Tør til sig, saa bed ham at lade Tør følges ad i Døden, som
 han lod Tør følges ad i Livet.

Gustav } paa engang. } Evig Kierlighed, Franciscoa!
Franciscoa } } Evig Kierlighed, Gustav!

De omfavne hinanden.

Peter Falk. Venskab og Fader kjærte. lægger sin Haand paa De,
res Hoveder.

Madame Falk. Moderlig Velkommen! Hun lægger ligeledes
Haanden paa sine Børns Hoveder og Dækket falder.

— Ende. —

